

[Ellemann-Jensen]

indgreb i den økonomiske politik, så var den til gengæld fuld af mere eller mindre præcise løfter til en lang række grupper i samfundet, løfter om tilskud, sikringsordninger osv. Jeg nævner i flæng fra statsministerens overflødighedshorn: børnefamilier skal have mere i bolig sikring, pensionisterne skal have varmesikring, indvandrerforeningerne skal have tilskud, filmproduktionen skal have støtte, støtte til kommunale miljøprojekter, udvidelse af kollektiv trafik, flere penge til de uddannelsessøgende, til bibliotekerne, til invaliddensionisterne, til efterlønsmodtagerne. Ja, der var snart ikke grænser for, hvem der skulle nyde godt af regeringens spenderelyst. Hertil kommer løfter om overskudsdeling, nedsat arbejdstid, jobskabelsesordninger og jobtilbud.

Der kan da være udmærkede ting i denne stribe af løfter, men hvor i alverden skal pengene komme fra? Vil man alligevel øge skatetrykket? Eller skal finansministeren bare have besked på at sætte ekstra gang i trykningen af statsobligationer?

Sandheden er jo, at på trods af de seneste års snak om nulvækst i den offentlige sektor er der stadig en høj vækst. Vi fik i folketinget i går den nye finansredegørelse, og deri står der jo, at i 1982 regner man med en reel vækst i statens udgifter på 2,6 pct., og dette efter at der allerede i 1981 er tale om en reel vækst, som er 2,4 pct. over, hvad man havde budgetteret med. Det vil med andre ord sige, at man i disse to år har en reel vækst i den offentlige sektor på mindst 7 pct., og det bringer jo talen om nulvækst i den offentlige sektor i et besynderligt perspektiv.

Det er denne stribe af løfter uden snak om, hvor pengene skal komme fra, som giver en grim mistanke om, at statsministeren måske her ønskede at smide en gang valgfælæk på panden i en vældig fart.

Til sidst vil jeg nævne en bemærkning i statsministerens åbningstale, som må opfattes som en hån imod folketingets øvrige partier. Statsministeren sagde:

»Det vil altid være en socialdemokratisk regerings opgave at beskytte de svageste grupper i samfundet: de arbejdsløse, de syge, pensionisterne og børnefamilierne – og ikke mindst de svagest stillede inden for disse grupper.«

Statsministeren skal ikke prøve på at give socialdemokratiet patent på en social hold-

ning til problemerne, og statsministeren skal fremfor alt ikke tro, at der ligger nogen særlig hensyntagen til samfundets svageste i at føre en politik, hvor man viljeløst lader tingene løbe løbsk, og hvor voksende gæld ødelægger mulighederne for at leve op til ansvaret over for samfundets svageste. Hvis statsministeren begår denne fejltagelse, så er det på høje tid, at han overlader sin plads til andre.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Den kritik, hr. Ellemann-Jensen kom med af regeringen, skal jeg på ingen måde modsige, men det er jo ikke mange måneder siden, medlemmer af partiet venstre faktisk forsvarede de synspunkter, som regeringen og forligspartierne har i dag.

Nu har vi hele sommeren hørt om det store alternativ, VK. Vi har hørt på de konservatives landsmøde, at de konservative mener, at statsministeren skal hedde Poul Schlüter. Vi har hørt på venstres årsmøde, at hr. Ellemann-Jensen mener, at statsministeren skal være en venstremand, nemlig hr. Christophersen. Samtidig oplevede vi hr. Ellemann-Jensen stå og bilde venstres delegerede ind, at det overhovedet var muligt at skabe et alternativ uden om fremskridtspartiet. Det mener jeg ikke vi skal diskutere nu.

Må vi ikke for ligesom at få en lille smule fornøft ind i det – det er jo ikke sådan, at de to partier har fremlagt noget program – bede om at få at vide: hvem vil man pege på som leder inden for de to partier? Jeg tror aldrig, det kommer længere end til, at de to partier vil sidde og diskutere det, de vil aldrig blive enige om den lille ting. Jeg synes, at man skylder ikke alene folketinget, men hele befolkningen et svar på dette spørgsmål.

Palle Simonsen (KF):

Endnu i dette øjeblik hedder statsministeren jo i hvert fald Anker Jørgensen, og det var statsministeren, der holdt en tale i tirsdags, om hvilken man kan sige, at den var lige så overfladisk, som den var lang, og det siger jo ikke så lidt.

Vi må desværre konstatere, at talen ikke lægger op til konkrete løsninger af de problemer, vi står med. De første indenrigspolitiske betragninger i statsministerens tale minder